

U S N E S E N Í

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Pavla Simona a soudců Mgr. Víta Bičáka a JUDr. Bohumila Dvořáka ve věci žalobkyně **J. P.**, nar. XY, bytem XY, zastoupené JUDr. Blankou Hostinskou, advokátkou se sídlem v Brně, Husova 200/16, proti žalované **FIBO Group Holdings Ltd.**, se sídlem v Limassol, Ayias Fylaxeos 182, Kofteros Business Center, Office 103, Kyperská republika, zastoupené Mgr. Karolínou Babákovou, advokátkou se sídlem v Praze 5, Bucharova 1314/8, o zaplacení 8 927,90 USD s příslušenstvím, vedené u Krajského soudu v Ostravě pod sp. zn. 42 Cm 242/2015, o dovolání žalobkyně proti usnesení Vrchního soudu v Olomouci ze dne 17. 1. 2017, č. j. 5 Cmo 3/2017-201, takto:

I. Řízení **se přerušuje** na dobu do rozhodnutí Soudního dvora Evropské unie o odpovědi na předběžnou otázku uvedenou pod bodem II výroku tohoto usnesení.

II. Nejvyšší soud na základě čl. 267 Smlouvy o fungování Evropské unie **předkládá** Soudnímu dvoru Evropské unie tuto předběžnou otázku:

Musí být čl. 17 odst. 1 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1215/2012 ze dne 12. 12. 2012, o příslušnosti a uznávání a výkonu soudních rozhodnutí v občanských a obchodních věcech vykládán v tom smyslu, že za spotřebitele podle uvedeného ustanovení je třeba považovat i osobu, o jakou se jedná v původním řízení, která se účastní obchodu na mezinárodním devizovém trhu FOREX na základě vlastních aktivně činěných příkazů, avšak prostřednictvím třetí osoby, která je podnikatelem?

O d ů v o d n ě n í :

I. Skutkový základ sporu a dosavadní průběh řízení

1. Žalovaná je brokerskou obchodní společností založenou podle kyperského práva se sídlem v Kyperské republice, jež působí jako obchodník s cennými papíry a poskytuje svoje služby prostřednictvím internetu. Žalobkyně je fyzickou osobou s bydlištěm v České republice.

2. Účastnice řízení dne 2. 10. 2014 distančně uzavřely rámcovou smlouvu („Terms of Business“; dále jen „Rámcová smlouva“), jejímž účelem bylo umožnit žalobkyni prostřednictvím uzavírání dílčích, tzv. rozdílových smluv, uskutečňovat transakce na mezinárodním devizovém trhu FOREX (Foreign Exchange). Devizový trh FOREX není svázán s centrálním místem obchodování, nýbrž je globální, elektronicky propojenou sítí institucionálních investorů a je přístupný k obchodování 24 hodin denně. Dle Rámcové smlouvy měla jednotlivé transakce na základě příkazů žalobkyně k nákupu a prodeji základní měny učiněné prostřednictvím online obchodní platformy realizovat na trhu FOREX žalovaná. Pro případ vzniku sporu mezi smluvními stranami obsahovala Rámcová smlouva ve svém čl. 30 dohodu o volbě mezinárodní příslušnosti ve prospěch kyperských soudů.

3. Podstatou rozdílových smluv jako investičního nástroje je vyrovnávání rozdílů v devizových kurzech mezi cenami nákupů základní měny (v daném případě amerického dolaru - USD) a jejími následnými prodeji, a to ve vztahu k měně křížové (v daném případě japonský jen – JPY). I přesto, že lze na trhu FOREX obchodovat s vlastními finančními prostředky, žalobkyně využila možnosti obchodovat v tzv. lotech (kdy 1 lot = 100 000 USD) za použití tzv. pákového efektu. To jí umožnilo obchodovat prostřednictvím žalované s větším objemem finančních prostředků, než kterými ve skutečnosti disponovala, když tzv. otevřením pozice (nákupem základní měny) si od žalované vezme zápůjčku, kterou tzv. uzavřením pozice (prodejem základní měny) vrátí. Tato zápůjčka není žalovanou poskytována z jejích vlastních finančních prostředků, nýbrž z disponibilních prostředků z její otevřené pozice v dané měně, neboť i žalovaná sama jako obchodník provádí podobné obchody na devizovém trhu. Ze strany žalobkyně jako investora je pouze složena tzv. marže, jakožto garance schopnosti pokrýt případnou ztrátu. V okamžiku zadání příkazu k „nákupu“ základní měny tak je žalovanou žalobkyni poskytnuta zápůjčka na nákup požadovaného množství základní měny (USD), denominované v křížové měně (JPY), přepočtené aktuálním kurzem pro nákup. Současně je žalovanou provedena na devizovém trhu transakce v podobě nákupu požadovaného množství základní měny (USD) za křížovou měnu (JPY) se stejným kurzem. Uskutečněním nákupu dochází k otevření pozice žalobkyně jako investora v základní měně. Samotná transakce je dokončena, a tím zároveň dochází k realizaci zisku či ztráty, tzv. uzavřením pozice, jež spočívá v uskutečnění opačné finanční transakce, tedy v prodeji nakoupeného množství základní měny (USD) oproti zpětnému nákupu křížové měny (JPY) za aktuální křížový kurz prodeje. Ve stejný okamžik dochází ke splacení půjčky ze strany investora žalované.

4. Žalobkyně uzavřela dne 3. 10. 2014 s žalovanou rozdílovou smlouvu, když spekulovala na vzestup USD proti JPY. Dále popsáním způsobem žalobkyně na svém obchodním účtu u žalované č. 10619 takto úspěšně zobchodovala měnový pár USD/JPY číslo transakce 616423. V 15:30:00 žalobkyně zadala příkaz k nákupu 35 lotů při kurzu 109,0000 USD/JPY, přičemž obchodní systém jí obratem oznámil, že aktuální kurz USD/JPY je 109,0500, což žalobkyně akceptovala a potvrdila příkaz k nákupu. Vlivem zpracování dlouhé fronty příkazů v obchodním systému žalované, která byla způsobena skokovým posílením kurzu USD oproti křížovým měnám v souvislosti se zveřejněním informací o pozitivním vývoji ukazatelů zaměstnanosti v nezemědělském sektoru USA za měsíc září 2014, došlo po 16 sekundách reakční doby obchodního systému k nákupu požadovaného množství 3 500 000 USD, ovšem již za 382 900 000 JPY (tj. s kurzem USD/JPY 109,4000). Na nákup požadovaného množství USD byla žalobkyni poskytnuta krátkodobá zápůjčka 382 900 000 JPY. Žalobkyně danou obchodní transakci ukončila (tj. uzavřela svou pozici), když v 15:48:11 téhož dne zadala do obchodního systému žalované příkaz k prodeji daného množství USD (a tedy zpětnému nákupu JPY). Potvrzením prodejního kurzu 109,5600 USD/JPY ze strany žalované tak došlo k prodeji základní měny ve výši 3 500 000 USD a nákupu křížové měny v hodnotě 383 460 000 JPY, přičemž došlo k vrácení zápůjčky poskytnuté žalovanou žalobkyni ve výši 382 900 000 JPY a k realizaci hrubého zisku žalobkyně z této transakce ve výši 560 000 JPY, tedy v hodnotě 4 081,33 USD.

5. Předmět sporu tvoří nárok z tvrzeného bezdůvodného obohacení vzniklého na straně žalované, když příkaz žalobkyně k nákupu základní měny učiněný v souladu s Rámcovou smlouvou byl realizován s časovou prodlevou 16 sekund. Důsledkem této časové prodlevy a související změny kurzu na devizovém trhu FOREX činil zisk žalobkyně z rozdílové smlouvy o žalovanou částku (8 927,90 USD) méně, než by činil v případě včasného provedení

transakce žalovanou v souladu se zadaným příkazem. V takovém případě by zisk žalobkyně činil 1 785 000 JPY, tedy 13 009,23 USD.

6. Žalobkyně proto podala žalobu u Krajského soudu v Ostravě. Řízení bylo zahájeno dne 12. 10. 2015. Žalobkyně se v daném smluvním vztahu považuje za spotřebitelku, z čehož dovozuje i pravomoc českých soudů věc rozhodnout, neboť v souladu s čl. 19 a čl. 25 odst. 4 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1215/2012 ze dne 12. 12. 2012, o příslušnosti a uznávání a výkonu soudních rozhodnutí v občanských a obchodních věcech (dále jen „nařízení Brusel I bis“), nemá dohoda o volbě mezinárodní příslušnosti sjednaná se spotřebitelem před vznikem sporu právní účinky.

7. Krajský soud v Ostravě jako soud prvního stupně řízení zastavil pro neodstranitelný nedostatek podmínek řízení v podobě nedostatku mezinárodní příslušnosti, a to na základě námitek žalované. Konstatoval, že žalobkyně není spotřebitelkou, a proto byla dohoda o volbě mezinárodní příslušnosti obsažená v čl. 30 Rámcové smlouvy platně sjednána. Svoje rozhodnutí přitom založil na závěru, že žalobkyně nejednala při uzavírání rozdílové smlouvy za účelem uspokojení svých soukromých potřeb, disponuje potřebnými znalostmi a mírou odbornosti, které jsou nezbytné pro uzavírání rozdílových smluv, jednala za účelem dosažení zisku a na příslušná rizika a nevhodnost rozdílových smluv pro retailové klienty byla upozorněna. Jako pomocný argument pak použil požadavek zachování jednotnosti právního režimu kolizních norem a ustanovení o mezinárodní příslušnosti spotřebitelských smluv, který z rozsahu spotřebitelských smluv ve smyslu nařízení Řím I finanční a investiční nástroje vylučuje. Vrchní soud v Olomouci rozhodl o odvolání žalobkyně tak, že usnesení soudu prvního stupně potvrdil. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně dovolání k Nejvyššímu soudu.

II. Relevantní unijní právní úprava

8. Pro posouzení předložené předběžné otázky jsou relevantní především tyto články nařízení Brusel I bis: čl. 17 odst. 1, čl. 18 odst. 1, čl. 19 a čl. 25 odst. 1 a 4.

III. Důvody pro předložení předběžné otázky a stanovisko Nejvyššího soudu

9. V projednávané věci je nezbytné zodpovědět otázku, zda mají české soudy mezinárodní příslušnost. Z toho důvodu je nutné aplikovat nařízení Brusel I bis, neboť se jedná o spor s mezinárodním prvkem a soudní řízení bylo zahájeno po 10. 1. 2015.

10. Podle čl. 25 odst. 4 nařízení Brusel I bis platí, že dohoda o mezinárodní příslušnosti nemá právní účinek, je-li v rozporu s čl. 19 tohoto nařízení. Čl. 19 nařízení Brusel I bis umožňuje smluvním stranám odchýlit se od ustanovení oddílu 4 nařízení Brusel I bis, upravujícího příslušnost ve věcech týkajících se spotřebitelských smluv, pouze za taxativně vymezených podmínek. Těmi jsou případy, kdy dohoda (1) je uzavřena až po vzniku sporu, (2) umožňuje spotřebiteli zahájit řízení u jiných soudů, nebo (3) zakládá pravomoc soudů členského státu, ve kterém měly bydliště či obvyklý pobyt obě smluvní strany v době uzavření smlouvy. Žádný z těchto případů na projednávaný spor nedopadá, neboť dohoda o mezinárodní příslušnosti byla uzavřena před vznikem sporu, účastnice řízení měly v době uzavření smlouvy bydliště v různých členských státech a dohoda o mezinárodní příslušnosti omezuje žalobkyni v možnosti podání žaloby [srov. čl. 18 nařízení Brusel I bis].

11. Klíčovou otázkou v projednávané věci proto je, zda jsou splněny podmínky aplikace oddílu 4 nařízení Brusel I bis pro příslušnost ve věcech týkajících se sporů ze spotřebitelských

smluv tak, že žalobkyni svědčí související procesní ochrana, která by v souladu s čl. 19 tohoto nařízení znemožnila účinné založení příslušnosti kyperských soudů prostřednictvím dohody o mezinárodní příslušnosti ve smyslu čl. 30 Rámcové smlouvy sjednané mezi účastnicemi řízení před vznikem sporu. České soudy by tak měly mezinárodní příslušnost ve věci rozhodnout dle čl. 18 odst. 1 nařízení Brusel I bis, který umožňuje spotřebiteli podat žalobu ve státě svého bydliště.

12. Pro aplikaci oddílu 4 nařízení Brusel I bis je nutno kumulativně splnit 3 podmínky stanovené čl. 17 odst. 1 nařízení Brusel I bis, tedy (1) některá ze smluvních stran musí mít postavení spotřebitele, který jedná v rámci, o němž lze mít za to, že nespadá do jeho profesionální nebo podnikatelské činnosti, (2) smlouva mezi takovýmto spotřebitelem a profesionálem či podnikatelem byla skutečně uzavřena a (3) tato smlouva spadá do některé z kategorií uvedených v odst. 1 písm. a) až c) [srov. rozsudky Soudního dvora Evropské unie ze dne 14. 3. 2013 ve věci C-419/11, *Česká spořitelna, a. s. proti Geraldůvi Feichterovi*, bod 30, ze dne 28. 1. 2015 ve věci C-375/13, *Harald Kolassa proti Barclays Bank plc*, bod 23, a ze dne 23. 12. 2015 ve věci C-297/14, *Rüdiger Hobohm proti Benedikt Kampik Ltd & Co. KG a dalším*, bod 24].

13. V projednávané věci vzniká pochybnost o výkladu pojmu „spotřebitel“ ve smyslu první aplikační podmínky, tj. existence spotřebitele jednajícího mimo rámec své podnikatelské nebo profesionální činnosti. V kontextu daného případu se jedná o otázku, zda lze žalobkyni, tedy smluvní stranu, která prostřednictvím svého aktivního jednání v podobě příkazů k nákupu a prodeji základní měny nepřímou, tedy prostřednictvím činnosti žalované, obchoduje na devizovém trhu, považovat za spotřebitele. Výklad dalších podmínek není sporný.

14. V argumentaci žalované, jakož i v odůvodnění rozhodnutí nižších soudů, se objevily následující námitky týkající se posouzení postavení žalobkyně jako spotřebitele. První se týká relevance zařazení osoby do kategorie „neprofesionální klient“ ve smyslu směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/39/ES ze dne 21. 4. 2004 o trzích finančních nástrojů (dále jen „směrnice MiFID“). Druhou námitkou je požadavek zachování jednotného právního režimu spotřebitelských smluv, tedy argument, že vyloučení investičních a finančních nástrojů z dosahu spotřebitelských smluv ve smyslu čl. 6 odst. 4 písm. d) a e) nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 593/2008 ze dne 17. 6. 2008 o právu rozhodném pro smluvní závazkové vztahy (dále jen „nařízení Řím I“) by se mělo vztahovat i na otázku určení mezinárodní příslušnosti dle nařízení Brusel I bis. Konečně třetí námitka se týká mimořádné složitosti a nutnosti ekonomických znalostí k uzavírání rozdílových smluv, vysoké hodnoty sporu, vzájemné rovnosti účastníků na mezinárodním devizovém trhu, jakož i existence četných varování před investováním do rozdílových smluv a s tím související vědomosti o příslušných rizicích a jejich přebírání při uzavření rozdílové smlouvy.

15. Pokud jde o první z výše uvedených námitek, Nejvyšší soud poukazuje na skutečnost, že účelem směrnice MiFID je harmonizace požadavků kladených na investiční podniky, jejichž obvyklým předmětem podnikání nebo činnosti je poskytování investiční služby nebo vykonávání investiční činnosti na profesionálním základě, jakož i podmínek pro fungování regulovaných trhů. Naproti tomu nařízení Brusel I bis upravuje pravidla regulující příslušnost, uznávání a výkon soudních rozhodnutí v občanských a obchodních věcech na území Evropské unie. Dle názoru Nejvyššího soudu proto pojmy užívané uvedenými legislativními akty nelze vzájemně směřovat a „neprofesionálního klienta“ ve smyslu směrnice MiFID bez dalšího považovat za spotřebitele. Takovému závěru totiž nic nespovídá. Navíc i osoba zařazená v kategorii „neprofesionální klient“ může vykonávat činnost s podnikatelskou či profesionální motivací a jako taková by nespádala pod pojem „spotřebitel“ ve smyslu nařízení Brusel I bis.

16. Požadavku na zachování jednotnosti právních režimů kolizních norem a ustanovení o mezinárodní příslušnosti ve věcech týkajících se spotřebitelských smluv lze v obecné rovině přisvědčit. Nikoliv však za všech okolností. Nařízení Brusel I bis upravuje otázky procesní. Naproti tomu nařízení Řím I upravuje kolizní problematiku za účelem určení rozhodného hmotného práva. Je proto nutné brát ohled na specifika, účel a kontext daných právních předpisů. Zásadní je v tomto ohledu skutečnost, že nařízení Brusel I bis výslovně rozsah použití daného ustanovení upravuje, když vyjímá smlouvy přepravní [srov. čl. 17 odst. 3 nařízení Brusel I bis], avšak již nikoliv smlouvy o investičních a finančních nástrojích, ze své působnosti. Nejvyšší soud má proto za to, že čl. 17 odst. 1 nařízení Brusel I bis nezužuje spotřebitelskou ochranu v uvedených věcech, přičemž opačný závěr by znamenal, že spotřebiteli je upřena procesní ochrana toliko z důvodu, že mu taková ochrana není poskytnuta v oblasti kolizních norem.

17. Závěr o použitelnosti oddílu 4 nařízení Brusel I bis na finanční a investiční nástroje je podpořen i rozsudkem Soudního dvora Evropské unie ve věci C-375/13 *Harald Kolassa* [cit. výše, body 14 a 15], v němž se Soudní dvůr Evropské unie zabýval splněním podmínek aplikace oddílu 4 nařízení Brusel I bis ve sporu vzniklém v souvislosti se zakoupeným investičním nástrojem v podobě dluhopisu na doručitele. Z rozsudku Soudního dvora Evropské unie ve věci C-375/13 *Harald Kolassa* plyne, že Soudní dvůr považuje za spotřebitele i osobu, která investuje do takového investičního nástroje [srov. rozsudek Soudního dvora Evropské unie ve věci C-375/13 *Harald Kolassa*, bod 24 a stanovisko generálního advokáta ve stejné věci, bod 28].

18. Nejvyšší soud si je vědom ustálené judikatury Soudního dvora Evropské unie k výkladu pojmu „spotřebitel“, podle které pro posouzení postavení osoby jako spotřebitele nejsou rozhodné znalosti a informace, které má dotyčná osoba skutečně k dispozici, nýbrž pouze objektivní okolnosti postavení spotřebitele jako osoby v konkrétním smluvním vztahu slabší. Na tom nic nemění ani později získaná odbornost v určité oblasti [srov. rozsudky Soudního dvora Evropské unie ze dne 20. 1. 2005 ve věci C-464/01, *Johann Gruber proti Bay Wa AG*, bod 36; ze dne 25. 1. 2018 ve věci C-498/16, *Maximilian Schrems proti Facebook Ireland Limited*, bod 39; ze dne 3. 7. 1997 ve věci C-269/95, *Francesco Benincasa proti Dentalkit Srl*, bod 16, či ze dne 3. 9. 2015 ve věci C-110/14, *Horatiu Ovidiu Costea proti SC Volksbank România SA*, bod 21].

19. Stejně tak není rozhodná hodnota sporu, jakož i skutečnost, že se jedná o komplikovaný a atypický, či naopak typický předmět smlouvy, kterým se spotřebitel obvykle zabývá. Naopak rozhodným kritériem pro posouzení postavení osoby jako spotřebitele v daném smluvním vztahu je uzavření předmětné smlouvy k soukromému účelu [srov. MAGNUS, U., MANKOWSKI, P. a kol. *Brussels I Regulation. Second Revised Edition*. Mnichov: Sellier European Law Publishers, 2012, s. 377; DICKINSON, A., LEIN, E. *The Brussels I Regulation Recast*. Oxford: Oxford University Press, 2014, s. 218]. Z toho důvodu se zvláštní režim příslušnosti pro spory ze spotřebitelských smluv dle oddílu 4 nařízení Brusel I bis vztahuje pouze na smlouvy uzavřené mimo jakoukoliv činnost nebo účel profesionální nebo podnikatelské povahy a nezávisle na nich. Tedy pouze v případě, že je účelem smlouvy uzavřené mezi smluvními stranami jiné než obchodní použití dotčeného zboží nebo služby. Jediným cílem uzavření smlouvy musí být uspokojení vlastní soukromé potřeby jednotlivce [srov. výše cit. rozsudky Soudního dvora Evropské unie ve věcech C-419/11 *Česká spořitelna, a. s.*, bod 34; C-464/01 *Johann Gruber*, bod 37; a C-498/16 *Maximilian Schrems*, bod 31].

20. V souvislosti s tím podle názoru Nejvyššího soudu nižší soudy nesprávně interpretovaly pojem „spotřebitel“ ve smyslu čl. 17 odst. 1 nařízení Brusel I bis a nerespektovaly ustálenou judikaturu Soudního dvora Evropské unie, když založily svůj závěr o uzavření smlouvy s obchodní motivací toliko na konstatování, že uzavírání rozdílových smluv vyžaduje potřebné znalosti a odbornost, jakož i obnáší rizika, na které byla žalobkyně předem upozorněna, aniž by se jakkoliv zabývaly skutečným účelem uzavření dané smlouvy. Nejvyšší soud je přitom přesvědčen, že se o spotřebitele, za předpokladu doplnění skutkových zjištění týkajících se skutečného účelu uzavření smlouvy, v daném případě jednat může. Ohledně tohoto výkladu nicméně existují pochybnosti ve smyslu čl. 267 Smlouvy o fungování Evropské unie, a to z následujících důvodů.

21. K obdobné otázce se Soudní dvůr Evropské unie vyjádřil ve výše citované věci C-375/13 *Harald Kolassa*. I když se jednalo do značné míry o analogický případ, nelze přehlédnout, že charakter činnosti je v posuzovaném případě přece jen odlišný. Ve věci C-375/13 *Harald Kolassa* nebylo ze strany investora vyžadováno žádné aktivní jednání a výnos z investičního nástroje nemohl investor vlastním jednáním ovlivnit. V projednávaném případě naopak Rámcová smlouva vyžadovala aktivní jednání žalobkyně v podobě uzavírání rozdílových smluv, a to prostřednictvím jejích příkazů k nákupu a následně k prodeji základní měny. Výnos z investičního nástroje tak byl přímo závislý na jednání žalobkyně. Naopak, činnost žalované byla v daném smluvním vztahu pasivní, když toliko realizovala a uvěřovala transakce dle žalobkyní zadávaných příkazů na mezinárodním devizovém trhu FOREX.

22. Z důvodu posledně vymezené odlišnosti a absence jakéhokoliv zdůvodnění Soudního dvora Evropské unie stran závěru o postavení investora jako spotřebitele v rozsudku ve věci C-375/13 *Harald Kolassa*, vzniká v kontextu projednávané věci pochybnost o správném výkladu unijního práva. Konkrétně, zda lze závěry o postavení investora jako spotřebitele ve věci C-375/13 *Harald Kolassa* vztáhnout i na ostatní případy investování fyzickými osobami, či nikoliv, tedy i na případ, který je předmětem tohoto řízení. Za této situace je Nejvyšší soud povinný předložit Soudnímu dvoru předběžnou otázku stran správného výkladu pojmu „spotřebitel“ dle čl. 17 odst. 1 nařízení Brusel I bis v kontextu skutkové situace v projednávané věci.

23. Závěrem Nejvyšší soud považuje za vhodné opětovně zdůraznit, že se kloní k zachování ustálené judikatury, podle které je za spotřebitele považována osoba v objektivně slabším postavení bez ohledu na znalosti, rizikovost a charakter činnosti za předpokladu, že uzavírá smlouvu za soukromým účelem – tedy mimo rámec jakékoliv podnikatelské či profesionální činnosti. Skutečný účel uzavření smlouvy, jakož i postavení osoby, by přitom mělo být zkoumáno ve vztahu ke smlouvě uzavřené se smluvním partnerem, nikoliv ve vztahu k dalším účastníkům působícím na devizovém trhu FOREX, neboť na devizovém trhu působí a transakce realizuje právě tento smluvní partner.

24. S ohledem na výše uvedené důvody nelze podle názoru Nejvyššího soudu považovat předloženou předběžnou otázku za *acte clair* ani *acte éclairé*. Proto, vzhledem ke specifickému charakteru činnosti v projednávané věci a její značné odlišnosti od otázek, které byly Soudním dvorem Evropské unie v kontextu výkladu pojmu „spotřebitel“ dosud řešeny, považuje Nejvyšší soud, jakožto soud, proti jehož rozhodnutí nelze ve smyslu čl. 267 Smlouvy o fungování Evropské unie podat opravný prostředek, za nezbytné tuto otázku Soudnímu dvoru Evropské unie předložit. Zodpovězení předběžné otázky je nutné pro rozhodnutí, zda je v projednávané věci dána mezinárodní příslušnost českých soudů, a může mít zásadní význam i pro aplikační praxi v obdobných případech na území celé Evropské unie.

IV. Přerušení řízení

25. S ohledem na položení předběžné otázky přerušil soud podle § 109 odst. 1 písm. d) o. s. ř. řízení v této věci až do rozhodnutí Soudního dvora Evropské unie, neboť bez jejího zodpovězení nelze v řízení pokračovat, a to z důvodu, že není zjevné, zda je dána mezinárodní příslušnost českých soudů k rozhodnutí o věci.

26. Proti tomuto usnesení nejsou přípustné opravné prostředky.

V Brně 13. března 2018

JUDr. Pavel Simon
předseda senátu